Ragnhild

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 4. JULEN 1985 17. ÅRG.

Forventning

Det er noe i luften, jeg vet ikke hva,
som vårluft, skjønt skogen har mistet
hvert blad,
det er noe i luften, som rosenes duften,
som fuglenes fryd,
skjønt rosen er falmet og fuglen er draget
mot syd.

Det er noe i luften, et barndommens bud
som lyser imot meg som stjernen fra Gud,
som leder meg stille til Frelseren lille
med barndommens fryd
skjønt barndommen flyktet som fuglen som
reiste mot syd.

Å, kom til oss alle, du høytidens drott,
om lokken er gyllen, om håret er grått.
Utbred dine hender mens lysene brenner,
og skjenk oss din fred.
For evig, ja evig er gleden når du
følger med.

Vilh. Gregersen

20/4-85

Blad fra mitt kjære album

v/Martin Monrad Nøding

I dag tok jeg fram et bilde av Skjernøyas gode venninne, som hadde flere kjælenavn. Den ble kalt «Flødebøtta» og «Asma» blant andre navn. - Før krigen klarte folket der ute å karre seg til byen direkte med egen båt, eller over Nordfjorden til fastlandet. De hadde jo Tregderuta «like om hjørnet». - Men etter at rasjoneringen av brennstoff til båtene ble satt i gang, ble det mye verre. - En som så problemet bedre enn mange, var daværende lensmann i Halse og Harkmark, lensmann Arne Askildsen. - Han tok seg en tur til Farestad og fikk ordnet med daglig skyss fra Farestad til Mandal. German Gabrielsen, Paulus Kristiansen og Aamodt Kristiansen, ble samredere for den nye båtruta, som var og stadig ble meget populær. - Av passasjerene denne lørdags ettermiddagen ser vi fra venstre forut: Karen Netland (Flekkefjord), Solveig Salvesen, Landøy, Aanensen også Landøy, og videre ser vi Ellen Bentsen, Tora Netland, Birgith Jensen, Otilie Salvesen, Aamodt Kristiansen, fru Mortensen, Stjernøysund. De andre kan jeg dessverre ikke huske navnene på.

Men på land ser vi kjøpmann Jac. Christiansen i firma Christiansen og Syrdal. Skøyta tok nemlig i mot oppdrag for øyas innbyggere og byens kjøpmenn. «Holdeplass» var Oluf Lohnes brygge. - Det ble nok også atskillig fisk som ikke rakk over til Fiskelaget, men som gikk «under» båten i krigens år. Som straff for en slik mistanke - fikk «Asma» en ukes kjøreforbud. En gang ble båten rekvirert til sandtransport for festningsbygg, men da båten kom inn fjorden, med bare noen pøser sand på dekk, ga tyskerne opp. Åmodt Kristiansen nektet å ta inn et sandkorn i «Lugaren» om bord. Og så var det full rutetrafikk på Mandal igjen. -

Dette bildet er tatt fra "Lindesnes" med tillatelse av Martin Monrad Nøding. Vi tror mange Skjernøyfolk vil minnes skøyta, som var et kjent trekk til midten av 50-årene. Den ble solgt til Haugesund.

Skjernöyposten

Redaktør: Sigurd Aalvik
Tlf. (043) 68611
I redaksjonen: Håkon Karlsen, Georg Walvick og Norvald Jenssen.
Adr.: Skjernøy, 4500 Mandal.
Postgirokonto: 5425368.
Kontakt i USA:
Mrs. Elinor Kristiansen,
853 - 58 st.,
Brooklyn N.Y. 11220.
Abonnementspris pr. år kr. 20.-
USA $ 3.-

litt fiskeprat

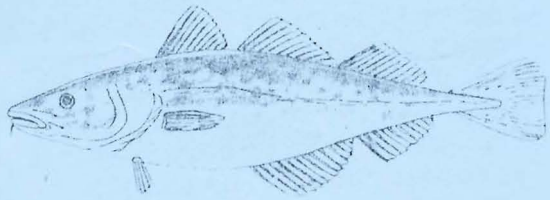

En dårlig sommer, men en fin - fin høst er forbi, men om fisket er det lite nytt å fortelle.
Vi har hatt hummerfisket, som kanskje har ligget i overkant av fjorårets, men vi må huske på at det var et aldeles strålende vær siste halvdelen av oktober, så en kunne legge ut teinene på de mest utsatte stedene.
Tror gjennomsnittet totalt ble ca. 2 hummer pr. teine ved fiskets slutt. Noen bedre, noen dårligere, som det alltid blir i fisket. Det ble også registrert en liten økning med små-hummer, men en skal ikke legge så mye optimisme i dette resultatet, selv om den lille bestanden som er igjen ser ut til å holde seg.
Ellers er det ikke mye fisk å få, unntatt små-sei og pir, som det var store mengder av i høst. Den stod så tett under båten at en ikke kunne få alle riglekrokene ut før de nederste krokene var fulle. Også inne ved bryggene gikk små-seien i store stim og den tok villig på rigle og krok med agn.
Nå i det siste har noen også prøvd med bakkeliner etter kolje og torsk, men de fikk små-sei nesten på hver eneste krok. Den bet på før linene var kommet i bunn, så den større fisken fikk ikke sjansen til å bite på.
Også torskeybgel på ca. 10 cm. er det en masse av, det merkes særlig i ålrusene. Tror det må være mange år siden det har vært så mye småfisk av alle slag utenfor her.
Det beste fisket nå i høst er ålefisket. Det ser ut til den har tatt feil av årstiden, for nå i slutten av november, blir det ennå tatt opptil 35 kg. i trekket i 30 ruser. Det er fisket mange tonn med ål her utenfor i høst, fiskerne leverte fra 100 til 700 kg. ål til den danske ålekvasen i slutten av oktober og det er sikkert aldri fisket så mye ål noen gang her rundt øya. De største fangstene er tatt av fiskere utenfor øya, de fisker med opp til 150 ruser. Og fiskerne her kjøper nye danskeruser. De er mye større, både lengere og videre i omkrets og har 3 rom og fisker mye bedre. Snakket med en fisker som hadde begge deler, små og store, og han sa at de gamle rusene som ble brukt før var aldri bry å ha i sjøen, de passet på St. Hansbålet. Så det er stadig noe nytt å lære. Men skal en følge med i fisket må en stadig koste nye og bedre redskaper, og en dankeruse koster 650 kr- pr. stykk så det er store investeringer som skal til.
Ellers er vi straks inne i advent og når dette leses er nok

til side 5.

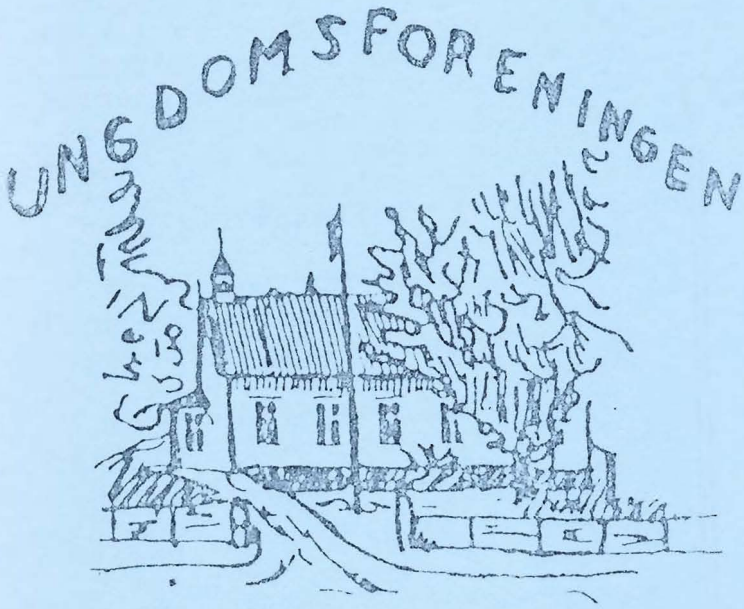

Nå går det igjen inn i adventstiden og det nærmer seg jul med raske skritt. Mye skal nå forberedes så det er klart til høytiden.
Her i Ungdomsforeningen er forberedelsene til årsmøtet i full gang. Det skal holdes onsdag 11. des. kl. 19.00 og mye arbeide krever dette. Det blir utskifting av folk i alle styrer og komiteer, her trenger vi mye folk, og så spørs det om noen er villige? Det ville være trist å gå til innskrenkninger av den grunn at en ikke greier å stille folk. Så la oss stå sammen og virkelig gjøre en innsats i arbeidet for Guds rikes sak. Husk at ingen - ingen er ubrukelig til dette arbeidet, om en enn føler det slik.

Lørdag 14. har vi den årlige 'grautfest' hvor vi synger julen inn. Julefestene blir som tidligere år, Ungdomsfesten den 28. og Søndagsskolefesten søndag den 29. des.
Så er høsten 1985 gått over i historien. Mye er blitt gjort og mye gjenstår. Vi hadde en uke (6 dager) med Jan Olav Brufjell fra 15. - 20. okt. Møtene hadde god søkning. Lørdagen var det hus-møte hos Bjarne og Sylvia Christensen. Søndagen var det møte kl. 16.00 hvor det var sang av I.U.F. koret i Mandal. Et husmøte har det også vært holdt siden hos German Gabrielsen. Det var Godvin Ousland som holdt andakten. Det er positivt med sånne møter en gang i blandt, da mange ikke kan greie lenger å gå på kapellet. På den andre siden sett så er det vel ikke alle som tør ta skrittet å gå på møte i privathus.
I høst har det også vært holdt 6 bibeltimer, hvor den siste er 6. desember. Studieleder eller foreleser har vært Terje Fossdal, som er utlånt fra Norsk Luthersk Misjonssamband i Mandal. Emnet i høst har vært gjennomgåelse av Filipperbrevet, og sikkert er det at alle (ca. 25-30) deltakerne har blitt rikere i bibelkunnskap. Dette har vært vår nye møtevirksomhet og møtene har vært svært kameratslige og åpne for samtaler.
Høsten er også tid for utlodninger, og flere har vært holdt. Først kakeutlodning med inntekt til Agder Indremisjon, den 5. okt. Så Vesterøyas kvinneforening 11. okt. Østerøyas kvinneforening hadde utlodning den 9. nov. og så er det Helselagets tur 6. des.
Krabbefesten hadde vi under møteserien ved Brufjell den 18. okt. Torsdagen før var det også barnemøte.
Som nevnt til innledning er det nå det nye styret som vil overta fra nyttår. Hva 1986 vil bringe vet Gud alene, men vi må være aktive i bønn for styret og Ungdomsforeningen her ute, og at Gud må lede og råde. ------

Hjertelig
Jul

fra side 3 - Litt fiskeprat.

julen rett rundt hjørnet for de fleste av oss. Vi ønsker god jul og gleder oss til torsken eller ribba på julaften, eller kanskje noen ennå holder seg til lutefisken.

Vi har liggende noen beretninger fra seilskutetiden, skrevet av Chr. P. Dyrstad, som vi gjerne vil gjengi her og i senere utgaver. Det har stått i "Lindesnes" for mange, mange år siden.

Fra Islands-fartens tid.

Erindringer fra sjømannslivet av kapt. Chr. P. Dyrstad.

—o—

En lovende begynnelse.

Vi hadde lastet trelast i Mandal med skonnert "Dyrstad" og lå nu på våren i april måned 1907 seilklar for Island. I følge assuranseforeningens lover kunne de ikke seile til Island før en bestemt dato var passert.

Det var en fin, solklar aprildag dampskib "Ryvingen" tauet oss tilsjøss. Havet lå speilblankt og slumret som om det skulle være høisommer. Der var ingen slags bevegelse i sjøen, bare en svak bris fra nord, såvidt skuta hadde styring med alle seil satt. Dette var en meget behagelig begynnelse. Skulle turen opp til Island fortsette med meget av den slags? Det var iallfall ikke min erfaring da jeg for 20 år siden var i samme fart.

Snart ble det andre boller.

Strømmen gikk full fart vestover, så det var ikke lenge før vi var tvers av Lindesnes. Det bar altså i riktig retning. Men plutselig, som sluppet ut av en sekk, kom vinden susende fra vest, bortimot kvelden den følgende dag. Skuta hadde alle seil satt, så det tok en del tid før vi fikk berget seilene, og med en rasende fart skjøt den gjennom sjøen. Det er underlig hvor fort det går å sette sjøen i bevegelse, selv når havflaten har ligget ganske rolig. Før vi fikk berget inn seilene og dempet farten, tok skibet inn over baugen en kvass sjø, som knuste en ganske ny pram vi nettopp hadde fått i Mandal. Prammen lå surret over brattspillet forut.

En sur og slitsom fart.

Nu var det allrede slutt med godværet, og stormværet vedvarte nesten uavbrutt til vi kom til Reykjavik. Av alle farvann jeg har seilt, både på den nordlige og sydlige halvkule, er Islandsfarten noget av det sureste og mest slitsomme, spesielt vår og høst. Men jeg har muligens vært mere enn vanlig uheldig med vær og vind de gangene jeg har passert over dette farvann.

Det ble en tre dagers storm, så vi drev langt ned i Nordsjøen. Vinden gikk da sydlig, så vi fikk en slant og kom opp under Shetlandsøyene. Så gikk den igjen vestlig med stiv kuling og storm. Østavind så det ut til ikke å være mere igjen av. Skulle man komme frem på disse farvann, gjalt det å presse med seil. Omsider kom vi da opp og fikk Island i sikte.

Kloss under land i stummende mørke med pålandsstrøm og vindstille.

Hittil hadde vi ikke hatt god vind, hvorfor vi bare måtte presse bidevind, så vi var kommet nokså langt østpå. Vi lot skuta gå inn mot land for om mulig å få landkjenning. Vinden løiet av temmelig plutselig, og strømmen gikk med voldsom fart like på land. Det var om kvelden, og mørket falt på, så det blev snart stummende mørkt og blikkstille. Vi var kommet kloss inn mot land, og hørte sjøbrølet som om vi skulle være like inne i brenningene. Man føler seg temmelig hjelpeløs under en slik situasjon. Jeg var i spekulasjon om å forsøke å ankre, men dybdeforholdene tillot det ikke. Landet reiser seg på disse kanter temmelig loddrett opp i svær høide og med havdyp like inn til kysten. Endelig fikk vi litt bris fra øst, og dermed var vi berget for denne gang.

Atter vind i seilene, men storm og snøtykke.

Nu hadde vi da endelig fått god vind og kunde skvere inn. Vinden frisknet til stiv kuling og storm med snøfokk. Det blev en lystig seilas rett under været med bare stumper. Sjøen blev voldsom kvass, men skuta lenset ualmindelig fint og tok bare småsjøer inn over halvdekket og akterskib. Vi nærmet oss Reykjarnes. Stormen vedvarte uforandret med snøtykke. På Reykjarnes var der et fyr; men det var meget svakt og intet å stole på i denne snøtykke. Ca. 4 kvartmil rett ut for Reykjarnes ligger de berykte Fugleskjær. Farvannet mellom Reykjarnes og Fugleskjærene er rent, men fra Fugleskjærene og ut til havs er det blindskjær i mange mils distanse. Og det var disse blindskjær jeg var meget bange for å komme i nærheten av. Vi hadde ingen kjenning og ingen observasjon siden Ingolfs Høvde. Det var min frivakt og jeg bad styrmannen, Petter Pedersen, å holde nøye utkikk etter fyret, og i tilfelle han fikk se det, straks å varsko mig. Jeg var kommet i god søvn da styrmannen kom og varskoet at vi hadde fyret i en angitt retning. Jeg var ikke sen før jeg kom på dekk. Var det fyret vi hadde i den retning var vi like inne blandt Fugleskjærene. Jeg gav ordre om å dreie til vinden for bakbords halser. Alle de seil som på noen måte kunne stå, ble satt, og det er vistnok det hårdeste seilpress jeg noen gang har ført. Jeg måtte under dette tenke på en skrøne, eller hvad jeg skal kalle det for, som en danske jeg nylig hadde vært sammen med i Skottland hadde fortalt mig. Det var en dansk skonnert som kom lensende og kom inn mellom Fugleskjærene. Skipperen lå til køis da styrmannen ko og varskoet at nu bryter det på styrbord, kaptein. Javel, sa skipperen uten å tørne ut, så styr til bakbord, styrmann. Om litt kom styrmannen igjen og sa, at nu bryter det på bakbord, kaptein. Nuvel, så styr til styrbord, styrmann. Kort efter kom styrmannen atter tilbake og fortalte at nu bryter det på begge sider og rett forut. Så styr rett på, sa skipperen, fremdeles uten å tørne ut. Og skonnerten kom velholden over. Men jeg for min del vilde ikke løpe en slik risiko. - Imidlertid kunde vi ikke få dette fyr til å stemme med fyret på Reykjarnes, og resultatet blev at ved nærmere eftersyn viste det sig å være topplanternen på en tråler, som under den svære slingring i det voldsomme hav på lang avstand blinket som et blinkfyr. Vi skverte inn og lot skuta gå unda.

Stormen avtok, og luften klarnet mere opp. Hen på hundevakten fikk vi se Reykjarnes fyr, og det viste sig å stemme nøiaktig efter vårt bestikk.

Tyve år efter.

Island er som bekjent meget vulkansk. Her på Reykjarnes er en ild som til stadighet ulmer og brenner. Nattetider kan den som oftest sees langt tilsjøss i vestlig retning.

Den følgende dag ankret vi på Reykjarvik havn, efter en lang, sur og slitsom reise. I 1887 var jeg i Reykjarvik for første gang. Nu, 20 år senere, kom jeg hertil igjen. Byen hadde dengang ca. 1000 mennesker, - nu var den vokset til 10-11.000. I 1887 var der i byens utkant nesten bare jordgammer. Nu var disse helt forsvunnet og erstattet med pene trehus, og gatene var tildels brolagte. Der var virkelig blitt stor forandring til det bedre i den forløpne tid. De varme kilder som før lå en god spasertur utenfor byens grense, var nu forlengst innlemmet i byens territorium. Islendingene hadde gjort stor stas av sine varme kilder.

Vi skulle losse lasten til Bjørn Gudmundsen, som var agent for T. Fredriksen, og som var den egentlige lastemottager. Bjørn Gudmundsen var egentlig murer av fag, og forrige gang jeg var her drev han dette fag. Men nu var Gudmundsen blitt en stor mann og vilde slett ikke vedkjenne sig sin gamle bedrift.

En utsatt havn med dårlig ankerbunn men stor trafikk.

Det tok lang tid før vi kunde begynne lossingen. Der var nemlig flere dampskip som skulde losse til samme firma, og de gikk foran. Og så blev vi liggende. Det var meget koldt, særlig når vinden kom fra nordøst var det klingrende frost. Reyjarvik var den gang en meget dårlig havn, og det var ikke skjeldent at skutene drev iland for ankrene og blev totalt vrak. Det var nære på at vi også hadde drevet iland i en forrykende storm fra nordost. Der er nemlig meget dårlig holdebunn. Skuta drev for begge ankrene med kjettingen på tamp. Men til alt hell løiet vinden, så vi blev liggende. Reykjarvik har senere fått en stor molo som beskytter mot pålandsvind. Arbeidet med moloen blev påbegynt det følgende år.

Det kunne ofte være stor trafikk på havnene. Til enkelte tider kunde vi ligge opptil et halvt hundre fartøyer og flere. Det var helst engelske og franske fiskefartøyer som var i flertall, og der kunde ofte være et meget broget liv i byen med fyll og spetakkel. Men var det slike utskeielser, var det alltid enten norske eller engelske som laget levenet. Islendingene var blitt meget edruelige i forhold til 20 år tidligere.

Avsluttes i neste nr.

HELSELAGSFEST.

Skjernøy Helselag har mange oppgaver i arbeidet sitt.
En av disse er å skape hygge for eldre på øya, og en trenger ikke være så langt oppe i årene før en blir ønsket hjertelig velkommen til lagets tilstelninger. Bare litt leit at ikke flere møter opp til de fine hyggestunder i lillesalen i kapellet en gang hver måned.
Det blir lagt så mye arbeid hver gang av et dyktig team, med Oddbjørg Berge som formann, at de fortjener et enda bedre fremmøte,
Denne gang, 28. september, hadde de stelt istand til stor fest som vi lenge vil minnes.
Vi kom til en festpyntet storesal med et blomsterveld på border og andre steder hvor det var mulig å få satt en oppsats eller bukett. De måtte vel ha ribbet et stort antall haver, for det var en fargesprakt i alle høstens nyanser - noe som vel måtte glede hver eneste deltaker.
Og Oddbjørgs hjertevarme velkomsthilsen! Få kan som hun få deg til å føle deg velkommen.
Denne gang hadde hun fått Britt Mo til opplesning, og hun deklamerte utvalgte dikt til høstens pris, og med sin klangfulle og vakre dialekt ble vi straks grepet av høstens mange stemninger - snart i storm - snart i stillhet. Rægevikdamene ble godt utnyttet, og deres utvalg av glade lovprisningsnumre over frelsens storhet og Guds omsorg gledet oss alle.
Som taler hadde Oddbjørg innbudt en ekte Rogalending (som hun selv), nemlig soknepresten Sæbø, nå bosatt i Marnardal.
Han tok oss med i skjemt og alvor.
Bevertningen bød på de lekreste smørbrød og et stort antall bløtkaker, og sammen med deilig kaffe sted stemningen og humøret raskt.
Britt Mo måtte lese et par numre til, og Rægevikdamene sang igjen en sang.
Oddbjørg takket og ønsket alle vel hjem, etter en vellykket samling.

Carla.

Smånytt fra øya

Det ble i høst sluppet ut 7500 småhummer som er klekket ut i oppdrettsanlegg på Vestlandet. Hummeren var ca. 5 cm stor og ble sluppet ut på yttersiden av øya og holmene utenfor fra Ryvingen til Sandøy. Detter er et eksperiment, som en ikke vet om vil hjelpe med å få opp bestanden, men i løpet av 2-3 år vil en vel merke småkummeren i teinene hvis eksperimentet lykkes.
Det er nok mange farer som lurer på den lille krabaten, bl.a. krabber, og torsken er vel heller ingen ufarlig fiende. Det var en tobakksfabrikk som stod for klekking og utslipp, som blir forsøkt flere steder fra Stadt til Svenskegrensen. Det skal ble spennende å se resultatet. ------

En vestastorm den 6. nov. satte opp et høyvanne som vi nok må langt tilbake for å finne maken til. Folk som har gamle merker å gå etter, sier det har ikke vært så høyt siden under det veritable uværet i 1913. Hvem husker forresten ikke regla fra den gangen at: I nittentretten gikk sjøen så høyt at skvetten stod som et råk innover land, aker og eng stod under vann. Midt inne mellom Tregde-huse kunne en sette både garn og ruse. -
Denne gangen hadde vi ikke et slikt uvær, derfor ble det nok ikke fullt så ille. ------

Bjarne Christensen, Valvik, som er kretssekretær i Agder Indremisjon, var nå i november, sammen med noen andre, på studietur i Kamerun hvor han besökte forskjellige misjonsmarker. Det var sikkert en interessant og lærerik tur og vi håper han vil skrive litt til oss i Skjernöyposten om sine inntrykk av misjonen og folkelivet i en annen verdensdel. Han er kanskje en av de förste fra öya som har vært i Afrika i misjonens tjeneste. Med som reiseleder var tidligere misjonær, Per Ivar Farestad, som selv har vært i Kamerun i mange år. Per Ivar er sönn til Petter Farestad som bodde på öya for ca. 50 år siden. ------

Söndag 13. okt. var det valg på nytt menighetsråd i Skjernöy menighet. Samtidig ble den nye salmeboken pressentert, og det ble vedtatt at den skulle taes i bruk - kanskje för jul. Styret i menighetsrådet ble helt nytt og ble som följer: Anne Karin Jenssen, Ingebjörg Handal, Björg Sylvi Greipsland og Georg Walvick, med Ivar Syrdahl som 1. varamann. De trer i fungsjon fra nyttår.------

Skjernöy Ungdomskor er blitt et virkelig bra kor. Der er kommet en del gutter med og det er en avgjort fordel, men de tar sikkert med glede imot flere. Koret er også blitt forsterket med en del unge damer og er altså blitt virkelig flinke. Vår nye organist, Tormod Linland, er også korets nye dirigent, en oppgave han med glöd går inn for. Vi skal få gleden av å höre dem på julefesten den 28.--

Forfatteren Michael Grund Spang har skrevet en ny spennende bok, hvor handlingen for en stor del skjer på Skjernöya. Boken har tittelen "Spionen som lengter hjem". Vi har ikke lest den selv, men etter det vi har hört skal spionen bli tatt til fange mellom Berge og Farestad. Sikkert en fin julepresang til dem som liker spennende lesestoff.--

Vi vil på det hjerteligste gratulere Anne Margrethe Jenssen og Svein Erik Arnesen, Mandal som giftet seg 12. oktober. De ble viet i Skjernöy kapell og vil bosette seg i Mandal.---

Våre gratulasjoner går videre til Sigurd Dyrstad og Karin Sörensen, Mandal som giftet seg 30. november. De bor forelöbig i Mandal, men bygger nytt hus på Dyrstad og vil bosette seg der.-----

Og vi vil heller ikke unnlate å gratulere Arnfinn og Alette Syvertsen som feirer gullbryllup nå i desember. Det er ikke så svært mange forunt å oppleve en slik stor begivenhet. Våre hjerteligste gratulasjoner.---

Vi har nevnt för at mange på öya har boret etter vann, og det blir bare flere og flere etterhvert. Nå er der hele 5 stykker på Vesteröya som står for tur til å bore. Nå er disse boreriggene noen svære greier og de letteste veier ca. 5-6 tonn hver - borerigg og kompressor. Det har derfor vært vanskelig å få slikt utstyr over til Rosnes. Det må jo fraktes på lekter og der må være noenlunne landingsforhold. Nå er det imidlertid blitt gjordt på Bårdsbekken og det gikk forholdsvis greit. Men de måtte ned i hele 117 meter og det er så vidt vites det dypeste som er blitt boret på öya. Men der ser ut til å være bra med vann og det er jo det som er det avgjörende. Men slik grunnboring faller dyrt. Det kommer på ca kr. 200 pr.meter + pumpe, ledning og montering. Så kommunalt vann, selv fört over lange avstander, eller fra felles vannverk, ville nok bli atskillig rimeligere.--------

Den som ikke har kjört forbi innsiden av Gismeröya de siste par årene, vil trolig bli svært forundret over forandringene der.

En stor del av öya mot nord er fullstendig flatnet ut og der er bygd en stor dypvannskai omtrent der den gamle slipp og skipsbyggeri lå. En prektig bru forbinner öya med Kleven, og ny vei skal bygges videre til Mandal. Og snart vil industrihallene reise seg på öya og der vil sikkert bli like stort liv og röre som der var i 'gode gamle' dager.
Vi skriver dette da også Skjernöyfolk hadde eiendom på Gismeröya, som kommunen nå har löyst inn.----------

Det er igjen tiden til å minne om kontigenten for kommende år. Vi får pröve å kjöre med det samme som de siste årene kr. 20.- og $ 3.- Men vi må be alle som er interessert i bladet om å være så vennlige å betale inn så raskt som mulig. Dette er den eneste inntekten vi har, og det er just så mye det holder. På forhånd takk!----------

Ja, en fin höst ble det; la oss derom være enige. September ble slett ikke verst, men det ble oktober som gav oss det vi alle ser fram mot, en ekte "Indian summer." Dag etter dag, ja faktisk uke etter uke med stille klart vær og flammende höstfarger. Spesielt var siste halvdel av månden fantastisk. Og de forholdsvis höye temperaturene lokket folk ut i skog og mark. November ble slett ikke så ille, til tross for dens dårlige rykte. Litt kuling hadde vi i begynnelsen av månden, men det er likesom noe som följer med den månden. Men i nov. kom vinteren, og den kom tidlig. Alrede den 14. fikk vi nordosten og kuldegrader og det holdt seg ut månden. Det begynte faktisk å legge seg is rundt i buktene. Den 16. fikk vi et kraftig snöfall, så det så ut som vinteren mente alvor. Senere var det stort sett klarvær og sol og det en kaller fint vintervær.
Desember gjorde sin entré men en skikkelig snöstorm. Så fikk vi mildvær og et gedigent holkeföre. Vinden er kommet over på vest og snöen tiner. Og så vil det vise seg om dette bare er en oppmuntring mellom alle kuldegradene, eller om vinteren virkelig har fått en lang utsettelse.

Vi har tent vårt förste adventslys og dagene går raskt nå fram mot jul. Vi takker av for nå og önsker alle våre lesere en riktig god og hyggelig julehöytid og et godt nytt år.**********

Nu har vi pyntet vårt juletre
Stjernen i toppen blinker.
Nyss stod det skjult under vintersne
nu av frukter det vinker.
Sneen har dekket de blomster små
Marken er hvit derute.
Tusinde stjerner på himmelen stå,
blinker til oss bak rute.

****